

LIBRIS

We know
books

Gytha
Lodge

privită
din
întuneric

TRADUCERE
LUCIANA DĂNILĂ

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2021

Cuprins

Prolog	7
1.	11
2. <i>Martie – cu douăzeci de luni în urmă</i>	25
3.	31
4. <i>Martie – cu douăzeci de luni înainte</i>	39
5.	49
6. <i>Aprilie – Cu nouăsprezece luni înainte</i>	66
7.	74
8. <i>Aprilie – cu nouăsprezece luni în urmă</i>	85
9.	90
10. <i>Aprilie – cu nouăsprezece luni înainte</i>	104
11.	112
12. <i>Aprilie – cu nouăsprezece luni în urmă</i>	127
13.	133
14. <i>Iunie – cu șaptesprezece luni înainte</i>	156
15.	164
16. <i>Septembrie – cu paisprezece luni înainte</i>	186
17.	191
18. <i>Septembrie – cu paisprezece luni înainte</i>	208
19.	214
20. <i>Octombrie – cu treisprezece luni înainte</i>	223
21.	231
22. <i>Mai – cu șase luni înainte</i>	248
23.	260
24. <i>Iunie – cu cinci luni înainte</i>	280
25.	286
26. <i>21 noiembrie, 16:45 – cu șase ore înainte</i>	302
27.	308
28.	335
29.	345
30.	358
31. <i>Opt luni mai târziu</i>	374
Mulțumiri	379

Prolog

S-a auzit ceva în casă și a înlemnit, uitându-se la ușa închisă, cu inima să-i sară din piept. Să fi fost ușa de la intrare? Să fi intrat cineva?

Aidan s-a întors, cu urechile ciulite, cât să audă mai bine. A auzit câțiva pași. Freamătul unei mișcări. Dar nu era nimic. Era doar zgomotului vreunui lucru pocnind pe undeva, ticăitul normal al casei.

A încercat să expire tensiunea pe care o ținea în piept. De o săptămână aștepta cu nerăbdare seara aceasta. Acum era în sfârșit liber și nestingherit, după ce-și imaginase întreaga seară cu Zoe, dar, desigur, socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din târg. Era el liber, dar Zoe avea și ea programul ei. Și din nou aștepta ora 11. O zi de joi banală, frustrantă.

În loc să se mulțumească cu un film pe canapea, a sfârșit din nou ghemuit peste ecranul calculatorului, verificând iconița de Skype a lui Zoe, anticipând momentul în care își pornește mașinăria. Dar semnul a rămas ferm pe roșu, iar el și-a pierdut ore bune din viață navigând pe net și citind articole.

Multe nopți s-au dus așa, așteptând ca Zoe să apară online. Jumătate din dată venea târziu. La început a fost ursuz, până și-a dat seama că îmbufnarea lui o face să se răzvrătească. Ea trebuia să se simtă liberă.

El a trebuit să învețe să accepte că o vede când o vede. Că nu doar el avea o viață plină și ocupată.

La 10:52, iconița lui Zoe s-a înverzit. Nicio secundă nu i-a luat să apese pe ea și să se conecteze.

A răspuns instant, zâmbind deja în anticiparea imaginii de pe ecran, dar apoi a văzut că scaunul lui Zoe era gol. Ea nu era în cadru, doar o umbră în mișcare pe perete era dovada că era de fapt acolo. Ce făcea?

Și-a dat volumul calculatorului mai tare, dându-și seama că se auzea apa cum curge. Avea să facă baie? Acum?

Din instinct a simțit că trebuie să fie un joc. Ca atunci când se dezbrăca pentru el, cu privirea distantă și buzele foarte ușor deschise. Îl înnebunea.

Dar pentru ce dacă nu putea s-o vadă? Frustrat, și-a ajustat propriul ecran. Bineînțeles că nu a îmbunătățit cu nimic unghiul camerei din încăperea ei. Tot ce vedea era scaunul gol, iar în spatele lui, peretele, cu un colț de perdea de-o parte și balamalele ușii de la intrare de cealaltă.

Sunetul apei de la robinet s-a domolit și s-a oprit, urmând alte freamăte de mișcare, scârțâitul pielii ude pe gresia din baie.

Aidan a oftat. Chiar voia să facă o baie cât el stătea acolo și-o aștepta.

S-a gândit să închidă în semn de protest, dar dacă avea să termine rapid, ar pierde șansa de a vedea apa curgându-i pe corpul dezbrăcat. Sau sâni cu greu strânși într-un prosop, aplecându-se către cameră și apăsând pe mouse.

S-a mai auzit încă un zgomot în propria lui casă și cu toate că venea de undeva de sus, tot s-a oprit să asculte ce se întâmpla, cu ochii fixați într-un punct de pe perete. Știa că nu e nimic și după o clipă s-a relaxat din nou. Era exagerat de agitat în seara aceea.

Apoi s-a auzit un pocnet. A văzut mișcare pe ecran, dându-și seama că era ușa de la apartamentul lui Zoe. Se mișca, iar balamalele pe care le vedea se învârteau în interior.

L-a lovit atunci un sentiment de frică neaoșă. Invitase un bărbat pe la ea? Invitase pe cineva să o vadă făcând baie, poate chiar s-o și atingă, cât el era forțat să-i privească?

Se aștepta să-l audă pe noul venit spunând ceva, dar ușa s-a închis aproape silențios, fără vreun salut. Niciun cuvânt. S-a aplecat și a dat volumul și mai tare, parcă să-și facă singur în ciudă. Se auzea un zumzăit încet, iar peste el clipea sunetul apei din cada în care se mișca Zoe. Străduindu-se cu adevărat, a reușit să audă sunetul unor pași. Cel ce intrase se plimba prin cameră.

O clipă mai târziu, s-a auzit o mișcare bruscă în baie, iar Zoe a ridicat vocea surprinsă.

— Ce?! Dumnezeu! Ce faci aici?

Și apoi s-a auzit un fel de râs, dar genul de râs născut din frică.

— Uite... îmi pare sincer rău...

Sunetul apei s-a oprit după câteva zgomote care-au venit unul după altul. Persoana care intrase închisese ușa de la baie. O încuiase.

Inima îi bătea puternic din nou. Cine intrase acolo? Cine naiba se încuiase în baie cu ea? Iar apoi s-au auzit alte sunete. Sunete care, negreșit, proveneau dintr-o încăierare. Vocea înfundată a lui Zoe părea răgușită și disperată. Apoi, deodată, liniște. Liniște absolută. Teama era altfel acum. Trebuia să o ajute. O, Doamne, dacă era prea târziu?

A bâjbăit biroul până a dat de telefon. A început să tasteze trei de nouă când l-a lovit ce însemna situația asta pentru el. S-a oprit. Vedea totul: apelul, continuarea, cum este interogată de poliție. Totul ieșind la iveală și toată viața lui destrămându-se.

Și apoi a auzit clanța de la baie apăsată de două ori și ușa deschizându-se. S-au auzit aceiași pași ușori, ritmici, apoi o pauză. Sunetele unei îmbrânceli pe care nu o înțelegea. Își

dorea ca oricine ar fi fost acolo să intre în cadru, să-și arate fața, dar pașii au continuat după o clipă, iar ușa de la intrare s-a mișcat din nou. Cel pe care nu l-a văzut niciodată plecase din apartament și ușa s-a închis în urma lui.

1

Jonah aproape că renunțase. Apelul. Procesul verbal. Aproape renunțase de tot.

S-a întrebat, mai târziu, dacă ar mai fi contat. Asta făceau când puneai un caz cap la cap. Căutai greșeli și opusul lor. Căutai ce-ai făcut bine. Te întrebai cum au influențat aceste acțiuni investigația, iar în acest caz, cel mai mare semn de întrebare plana deasupra raportului unei crime pe care aproape o lăsase să-i scape printre degete. Se întreba dacă lucrurile ar fi stat altfel dacă ar fi acționat mai devreme și cât de diferit ar fi stat lucrurile dacă nu s-ar fi implicat deloc.

Era posibil și ca niciunul dintre scenariile să nu fi schimbat nimic. Evenimentele s-ar fi desfășurat inevitabil până la capăt. Dar se mai putea și ca totul să se fi schimbat.

Raportul a ieșit la iveală la finalul unei întâlniri complicate de vineri, înrăutățită de lipsa detectivului-șef Wilkinson. Fără el să-i împingă pe toți de la spate, întâlnirea a degenerat în vorbărie fără sens despre fiecare chichiță neimportantă. Era atât de plictisitoare, că-ți venea să te împuști.

Dar mai apoi au ajuns la o nouă alocare a cazurilor, iar Jonah o privea pe colega sa frumoasă îmbrăcată în uniformă de polițist, Yvonne Heerden, preluând trei furturi și un accident în trafic.

— Avem un raport de crimă neidentificată trimis de Biroul pentru Infraționi, a spus Heerden mai apoi. Ți-am trimis stenogramele, i-a spus lui Jonah, dar cred că e puțin probabil să ajungi la ceva, prin urmare, ne bucurăm să

preluăm cazul. Apelantul spune că prietena lui a fost ucisă în timp ce vorbea cu ea pe Skype, dar că nu a văzut ucigașul. A închis când i-am cerut numele și mai multe detalii. Biroul pentru Infrațțiuni a încercat să dea de ea, dar nu a găsit nici urmă de vreo femeie cu numele ei pe net.

Jonah a frunzărit transcrierile stenogramelor, observând că numele fetei era Zoe Swardedeen.

Trebuie să – prietena mea a fost ucisă... a citit.

Heerden probabil avea dreptate. Cel mai probabil ar trebui să fie o chestiune simplă. Să verifice lista de persoane dispărute. Să caute câteva variante de nume.

— Ok? a întrebat Heerden, în timp ce el citea mai departe.

Era ceva în formularea folosită la telefon care l-a făcut pe Jonah să ezite. Ceva ce nu-i dădea pace.

Era conștient că Heerden aștepta un răspuns și avea încredere în ea și în echipa ei că vor face ce trebuie. Echipa lui era afundată într-un caz complex de șantaj și nu avea timp de pierdut cu altele.

— Sigur, a spus. Ține-mă la curent dacă găsiți ceva.

Ședința a continuat cu un alt accident din trafic soldat cu victime multiple care probabil fusese cauzat de un șofer de TIR ce stătea pe telefon. Jonah era bucuros că nu trebuia să se implice. Acestea erau cazurile care te băgau în sperieți. Era genul de caz care te făcea să-i suni impulsiv pe toți cei dragi. Genul care-ți arată că viața e un fir de ață și lumea e un loc absurd și rece.

Cu aceste gânduri în minte, neliniștea raportării ciudate și anonime a crimei a fost dată la o parte.

Aidan ar fi trebuit să facă atât de multe lucruri. Trei dintre studenți îi trimiseseră eseurile, avea un raft întreg de

documente de parcurs la facultate, dar nu reușise să citească un rând. Deschidea mail după mail și nu reușea să le înțeleagă dincolo de bătăile inimii și țiuitul din urechi. Nu vedea cuvinte; vedea cum o ușă se deschide și se închide încet, iar și iar și iar.

Și cel mai rău era că nu știa. Era prins într-un cerc vicios în care era convins că a fost o neînțelegere stranie ori un vis și apoi își amintea că Zoe nu a mai ieșit niciodată din baie. Cel puțin nu cât s-a uitat el. Știa în sufletul lui că ea avusese o nevoie disperată de ajutor, pe care nu l-a mai primit.

A căutat știri și s-a uitat pe rețelele de socializare imediat după ce a deschis ochii, căutând orice relatare a vreunui incident. Verifica la intervale regulate, dar nu era nicio mențiune de crimă în Southampton. Nimic despre vreo femeie atacată. Un vid absolut, nimic relevant.

Exista o cale de a afla, desigur, dacă simțea că o poate duce până la capăt. Trebuia să sune din nou la poliție. De data aceasta, când îi cereau numele și adresa, va coopera.

Aproape că a făcut-o și aseară. Polițistul din centrală era o femeie. A auzit cum tastează tot ce-i spune, transformând cuvintele în date. Tasta și când a spus că nu știa numărul telefonului cu cartelă de pe care suna pentru că era unul vechi pe care l-a recuperat dintr-un sertar. Și a continuat să tasteze când i-a spus că el credea că prietena lui fusese ucisă.

Chiar la finalul apelului, l-a întrebat cum îl cheamă. S-a lăsat o tăcere lungă și tensionată, în ezitarea lui de a-i spune. Apoi a auzit ușa unei mașini trântindu-se afară.

A încheiat apelul și a ascultat mai multe sunete, tensionat și cu stomacul cât un pumn. A încercat să-și spună că nu avea de ce să-i fie frică, dar știa că nu era adevărat. Erau multe de care să se teamă. Zoe fusese ucisă în fața lui. Acesta era adevărul ieșind la suprafață.

Nu putea să lase asta să se întâmple. Avea să piardă totul. Totul.

S-a gândit să închidă fereastra de Skype, să-și șteargă întreaga scenă din memorie, dar era singura cale de a vedea ce se întâmplă cu Zoe sau dacă poliția a ajuns la apartament.

Trecuse mult de miezul nopții, iar lui i se vedeau doar ochii lucind, uitându-se la ceasul din partea din dreapta-jos a ecranului. Unde naiba era poliția?

Nimic până la 02:40, când în sfârșit a închis programul într-un gest disperat și s-a dus în pat.

Trecuseră unsprezece ore de când se deschisese ușa de la apartamentul lui Zoe. Unsprezece ore și niciun semn, niciun mesaj, nicio știre. Putea să mai sune o dată la poliție. Putea să mai povestească o dată și să le zică cine e, dar de fiecare dată când se gândea la asta, îl treceau fiori reci. Știind că nu putea risca, simțea frustrarea în străfundul ființei lui. O simțea în stomac și în abdomen, îi era imposibil să stea locului.

Zoe, se gândea el, dorindu-și ca ea să-l sune. Zoe, te rog. Sună-mă naibii odată.

Jonah l-a abordat pe Domnall O'Malley, singurul membru al echipei sale vizibil în drumul său către strălucitorul și modernul tărâm al Departamentului pentru Investigații Criminale.

— Chiar ești primul? a întrebat fără să creadă.

— Ah, Isuse, nu, a răspuns O'Malley, lăsându-și spatele mare să se afunde în scaun. Am venit acum 5 minute, Juliette e aici de la șapte și ceva. Ben întârzie puțin.

— Ben a spus că *întârzie*?

— Știu, a spus O'Malley. Și mie mi s-a părut ciudat. Poate că și-a găsit în sfârșit o prietenă și nu a dormit bine.

— Dar e Ben, a răspuns Jonah. Nu are nevoie de somn.

— Ah, ai dreptate. Ei, orice-ar fi, o să fac mișto de el când vine.

Jonah a zâmbit și s-a dus în biroul său, lăsând ușa deschisă. Și-a scos telefonul din buzunar rapid, întrebându-se dacă avea să primească un mesaj azi sau Jojo era iarăși într-un loc izolat fără semnal.

Vorbitul cu ea era fără îndoială momentul de glorie al zilelor lui. Tachinările ireverențioase și umorul ei aveau puterea de a-l lăsa zâmbind mult timp după aceea. Era un sentiment atât de mulțumitor. Suferise multe luni de zile după Michelle, fosta lui. Se gândise că o să își petreacă restul vieții fiindu-i dor de ea.

Repariția bruscă a lui Jojo în viața sa, iubirea lui din adolescență, schimbase totul. Au fost de acord că înainte să se poată vedea oficial trebuia să se încheie investigația în care fusese ea implicată. Și Jojo a luat apoi decizia de a călători până ce erau gata reparațiile la casă. Având în vedere că cercul ei de prieteni fusese devastat și el de cercetările unei crime, era normal să aibă nevoie de spațiu. Dar el tot a simțit un junghi când i-a spus că pleacă.

Era în Namibia acum, făcând turul unor locuri spectaculoase pentru cățărare care erau pur și simplu la capătul lumii. Jonah ar fi trebuit să fie stresat cât ea era acolo, singură în sălbăticie, dar cumva nu era așa. Poate că avea de-a face cu faptul că ea a fost mereu extrem de stăpână pe situație și că a supraviețuit unei tentative de omor.

Ei bine, nimic de la Jojo azi. A lăsat telefonul jos și s-a logat pe calculator. Mai fuseseră adăugate și alte dosare de șantaj în baza de date, dar le-a aruncat doar o privire superficială. Dintr-un oarecare motiv, în mintea lui se învâreau cuvintele: *Tu rog ajut-o. Ar putea fi încă în viață.*

Hanson și-a făcut cafeaua pe pilot automat. Nu avea nevoie de ea în dimineața aceasta. Știa, în străfundul sufletului, că era la un pas de o descoperire și era trează dinainte de șase, cu mintea brici, gândindu-se la o serie de plăți către diverse conturi despre care știa că sunt legate de cazul ei. Se simțea grozav.

I se părea ciudat gândul că aproape trecuse cu vederea partea financiară a schemei, dar asta făcea de obicei Ben. Lightman era cel mai minuțios și meticolos membru al echipei și avea de departe cea mai bună memorie dintre toți, însă era prins în ceva și ea a simțit că-i venise rândul să preia frâiele de data aceasta.

Era surprinsă că biroul lui Lightman e gol azi. În cele patru luni de când era în echipă, nu întârziase niciodată și i se părea dificil să și-l imagineze în fața vreunui dezastru neprevăzut, dar exact când se gândea să-l întrebe pe O'Malley despre asta, l-a văzut pe Lightman intrând pe ușa Departamentului, arătând foarte normal.

— Ben, omule, a spus O'Malley cu un rânjel larg. Ce s-a întâmplat? Ai dormit prea mult?

Lightman i-a zâmbit trântindu-și cheile de la mașină pe masă.

— Am avut câte ceva de făcut, asta-i tot.

— Ahh, i-a răspuns O'Malley aprobând din cap. O femeie, nu? Una care nu te-a lăsat să dormi sau să pleci?

Lightman a râs și dat din cap, dar nu a spus nimic când și-a dat haina jos și s-a așezat pe scaun.

Aidan căuta pe Google poliția din Southampton când ar fi trebuit să se pregătească pentru grupurile lui de mentorat. Southampton, citise, făcea parte din Poliția regiunii Hampshire, care avea propriul site. A navigat pe el, deși era la mintea cocoșului ce căuta. Se îndoia că publicaseră

detalii despre cazuri sau relatări despre cum au spart o casă să salveze o femeie la ananghie.

Desigur că nu era nimic de genul acesta. În schimb, erau câteva butoane mari, scoase în evidență, pentru vizitatori, și se hotărî să dea click pe secțiunea Ajutor și Sfaturi, dar nu era nimic relevant acolo.

Înapoi la pagina de start, privirea i-a căzut pe opțiunea de a raporta o infracțiune online. Dacă poliția din Southampton nu-i luase apelul în serios, putea încerca astfel.

Primul lucru necesar era codul poștal al locului infracțiunii, fapt care îl făcea să se dea cu capul de birou. Nu exista nicio cutiuță unde să scrie „Habar nu am de codul poștal!”, dar programul l-a lăsat să scrie doar Southampton și să meargă mai departe.

Odată ce a dat detaliile infracțiunii, a fost rugat să introducă o adresă de mail sau un număr de telefon. Simțind că nu ar mai fi vorba de trădare acum, a scris adresa de mail a lui Zoe și spera că nu o vor contacta înainte de a face ceva în privința cazului.

Apoi a trimis formularul, dar nu a simțit niciun fel de ușurare. Nu putea simți nimic știind că Zoe ar fi pe moarte. Sau poate că a murit deja.

Nu își permitea să se gândească la asta, iar negarea îl făcea să se simtă și mai prost. Dar măcar făcuse ceva. Făcuse ceva și nu o lăsase acolo pur și simplu.

La mijlocul după-amiezii, Jonah terminase raportul despre cazul de șantaj și se tot gândea la ședința de dimineață. Era curios să știe dacă echipa lui Heerden descoperise adevărul despre unica raportare de crimă.

A găsit cazul în baza de date și a citit că un agent din echipa lui Heerden încercase să identifice potențiala victimă. Nu au găsit nicio Zoe Swarddeen în Marea Britanie și nu

existau nici raportări de persoane dispărute în ziua aceea. Agentul a sugerat închiderea cazului.

Jonah a oftat ușor, nemulțumit, întrebându-se de ce nu a încercat agentul să scrie numele altfel și de ce îi păsa atât de mult.

Vă rog să o ajutați. Ar putea fi încă în viață...

Își imagina tonul disperat al vocii și s-a hotărât să mai asculte o dată înregistrarea originală. Dura doar un minut.

Era destul de simplu să deschidă fișierul și să lase apelul să meargă. L-a lovit vocea persoanei din centrală și a dat rapid volumul mai încet. L-a dat la fel de rapid mai tare când apelantul a început să vorbească. Șoptea.

Jonah a simțit cum i se face pielea de găină pe gât și brațe în timp ce asculta. Mai auzise apeluri ca acesta, de obicei, ca dovadă în sala de judecată. Încercarea de a vorbi încet și teama puternică din voce erau asemănătoare cu situația în care o victimă a abuzurilor domestice se ascundea de partener.

Era intrigant, căci venea acum de la cineva care se pare că a văzut o scenă doar prin camera web.

„Eram online nu ea. Nu am văzut ce s-a întâmplat, dar am auzit. Și cineva a intrat în apartament...”

Apelul s-a încheiat imediat ce a fost întrebat cum îl cheamă. Jonah a ascultat zgomotele înfundate care s-au auzit înainte de încheierea apelului, iar apoi a rămas acolo, holbându-se la ecranul calculatorului.

Tot acolo era când a apărut un nou dosar în baza de date cu un semnal sonor foarte voios. Era vorba despre raportarea unei crime trimisă în acea dimineață prin sistemul online, iar biroul de investigații a decis că s-ar putea să fie vorba de același caz.

Jonah a deschis fișierul rapid și a citit o relatare foarte similară. De data aceasta, numele fetei era Zoe Swardadine.

A scris așa pe Google, iar acum a găsit imaginea unei tinere femei cu pielea ciocolatie și părul negru și creț, iar când a dat click pe una dintre ele a fost transferat pe ceea ce părea a fi site-ul ei. Era o pagină simplă în WordPress despre un artist din Southampton care picta figuri stilizate pe fundaluri stranii. În josul paginii avea chiar și un număr de telefon, care i se părea o informație prea personală pentru a fi divulgată public, dar poate că nu multă lume intra pe site-ul lui Zoe.

A sunat-o de pe telefonul fix. A sunat de opt ori, apoi robotul i-a spus că persoana apelată este ocupată, rugându-l să lase un mesaj.

A lăsat numărul postului de poliție și al său personal pe un ton normal, rugând-o să sune înapoi, însă după ce a închis, l-a năpădit un sentiment de urgență.

Nu i-a luat prea mult să-l găsească pe tatăl lui Zoe. Martin Swardadine era un bancher care se ocupa de investiții la o firmă pe nume *Knight și Maynooth*. A văzut imediat un portret intimidant în alb și negru la începutul paginii, făcut dintr-o parte, astfel încât să-i exagereze mandibula puternică. Sub poză erau informații despre el. Ultimul paragraf spunea că Martin era căsătorit cu un medic de familie excepțional și că avea o fiică, un artist la început de drum.

Martin i-a răspuns cu un salut puternic și simplu, fapt ce spunea de fapt că Jonah îi mânca din timpul pentru alte lucruri importante. Lucruri nemaipomenit de importante; lucruri care-i făceau pe cei foarte bogați să devină și mai bogați.

— Sunt detectivul inspector-șef Jonah Sheens. Sun de la Poliția din Hampshire. Voiam doar să verificăm ce face fiica dumneavoastră. Un prieten de-al ei e îngrijorat.

— Să o verificați... pe Zoe? Tonul ascuțit a cedat puțin.

— Da, a spus Jonah. Aș vrea să știu dacă ați luat legătura cu ea astăzi.

— Eu... nu, astăzi nu, a spus tatăl ei. Dar am luat prânzul cu ea... la începutul săptămânii. Probabil mi-a scris de atunci. Așteptați o clipă.

S-au auzit câteva zgomote de frecare pe telefon, probabil Martin verifica ce mesaje a primit.

— Mi-a dat un mesaj ieri seară.

— Mulțumesc, a spus Jonah. La ce oră?

— La 8:12, zice aici.

După o scurtă pauză, a vorbit din nou, cu o voce diferită.

— Există motive de îngrijorare?

— Un prieten a încercat să o contacteze și nu a reușit, a spus Jonah. S-ar putea să nu fie nimic. De cele mai multe ori așa e. Dar ați putea să luați legătura cu prietenii ei? Sau poate cu mama lui Zoe?

— OK. Voi... mă voi interesa.

Jonah i-a lăsat numărul din centrală și a închis. A citit al doilea raport și mai atent. Persoana care-l trimisese nu-și lăsase datele de contact. Adresa de e-mail era zwardadine@soton.ac.uk, lucru deloc liniștitor. Fără număr de telefon, iar adresa crimei se rezumă la Southampton.

Martin Swardadine a sunat înapoi după șapte minute să-i spună că nimeni nu auzise de ea, iar în alte zece minute Jonah ieșise din clădire și deja conducea rapid spre apartamentul lui Zoe.

Angeline nu se putea opri din tremurat. Mașina poliției o făcuse să tremure. Până atunci nu îi fusese teamă. Totul i se părea un deranj, să meargă acolo pe bicicletă, pe vântul acela puternic, când era atât de obosită și în urmă cu munca. Nu reușise să găsească un far pentru bicicletă încărcat, iar

acumulatorul ei scotea o lumină obscură, de-abia văzând ceva în față. Fusese nervoasă tot drumul.

Dar mașina poliției a schimbat cumva situația. Își imagina detectivul cu care vorbea ca pe o persoană normală, nu cineva în uniformă. Părea atât de calm. I-a explicat că era nevoie de ea pentru a le deschide polițiștilor ușa de la apartamentul lui Zoe. Voiau doar să verifice. I-a mai spus că urma și el să vină imediat să se asigure că totul este în regulă.

De fapt, el fusese atât de calm, încât nici nu-i dăduse motive de îngrijorare. Dar acum, confruntată cu mașina poliției și cei doi polițiști, ambii în uniformă, era înspăimântată.

I-a salutat dând din cap, apoi și-a rezemat bicicleta de peretele ușii principale. A încercat să o blocheze. Îi tremurau cumplit mâinile și a trebuit să încerce de trei ori până a reușit.

— Tu ești Angeline? a întrebat-o polițistul înalt și bine făcut.

S-a gândit că uniforma neagră nu-i vine bine. Geaca groasă cu buzunare mari îl făcea să pară și mai mare la mijloc decât era în realitate.

— Da, a spus. Și apoi, cuprinsă de teamă: Nu ați intrat încă, nu?

— Nu, am sunat la interfon, dar nu ne-a răspuns nimeni. Te așteptam pe tine cu cheia, a spus el, zâmbind ușor. Dacă ne deschizi, intrăm să vedem ce face Zoe.

Angeline a aprobat. O cuprinseseră toți fiorii și căuta acum în geantă brelocul greu al cheilor. A reușit să scoată micul inel pe care i-l dăduse Zoe, împreună cu cartela de la interfon și cheia mică de la ușă.

Le-a deschis ușa către holul care, deși a fost construit cu doi ani în urmă, încă mirosea a covoare noi. A lăsat fără să

vrea ușa să se închidă pe jumătate în fața agentului de poliție și, chiar dacă și-a cerut scuze, el nu a părut deranjat.

— Puțin mai frumos decât ce vezi prin cămine, i-a spus el pe-o voce senină.

Încerca să o calmeze. Își dădea seama de asta, dar a făcut-o să se simtă și mai rău. Îi era extrem de frig în timp ce urca pe scări în fața lor.

La etajul doi le-a deschis ușa antifoc și apoi cea de pe etaj. Mereu i s-a părut că ușa aia e extrem de grea, dar azi nu a mai simțit nimic. Și-a adus aminte să o țină deschisă după ea de data aceasta.

Coridorul era gol. Ușa lui Zoe era chiar în mijloc și avea pe ea cifra șaisprezece, cu cifre mari, argintii. S-a oprit în fața ușii, privindu-și reflexia în numărul șase.

— Să...? a întrebat, arătând spre ușă.

La aprobarea femeii polițist a bătut la ușă, iar degetele aproape că nu au făcut niciun zgomot pe lemnul din care era făcută. Apoi a venit și ofițerul bine făcut și a bătut mai tare.

— Zoe? a strigat, cu capul plecat în jos, ca și cum ar auzi mai bine așa. Ne poți deschide?

Era liniște, cu excepția sunetului de bas care venea cel mai probabil de la alt etaj.

— În regulă, a spus polițistul. Dacă poți să ne deschizi...

Angeline a reușit cumva să bage cheia în ușă și să o învârtă. A făcut un pas înapoi de îndată ce ușa s-a întredeschis.

— Puteți...? nu putea să spună cu voce tare cât de oribil era să intre acolo. Dar au înțeles oricum prea bine.

— Durează doar o clipă, a spus polițistul, uitându-se la colega sa.

Au intrat pe ușa largă.

S-a cuprins cu brațele încercând să-și oprească tremuratul și bătaile puternice ale inimii cât timp aștepta. Nu mai

trăise o asemenea frică niciodată. Simțea că ar putea să o omoare, și cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai amețită se simțea. Ca și cum deja avea probleme cu inima.

În interior s-a lăsat o liniște lungă. Apoi sunetul unei uși care se deschide undeva în apartament și, după o clipă, o voce căreia i-a răspuns o alta. Apoi s-au auzit niște pași ușori și a apărut polițista de mai devreme.

— E în regulă? a întrebat Angeline, înainte ca ea să spună ceva.

— Se pare că a avut un accident, a spus blând polițista.

Dincolo de vorbele ei, Angeline îl auzea pe fundal pe bărbatul bine făcut. Probabil vorbea la telefon sau la stația radio.

— ... ambulanță și criminaliștii pentru cercetarea locului crimei.

Angeline a simțit o răceală cumplită scurgându-i-se prin corp. Nu a spus nimic, dar a înaintat. A trecut de polițista care i-a spus clar să se oprească. Angeline aproape că a intrat în bărbatul masiv, care asculta un răspuns întrerupt pe walkie-talkie, dar corpul lui mare bloca accesul dintre birou și ușă. A vrut să treacă și de el, dar femeia a prins-o deodată de partea de sus a brațului.

— Îmi pare rău, dar nu e o idee bună, a spus ea.

Angeline s-a răsucit în strânsoarea ei și a luat-o înainte, către dormitor și ușa deschisă a băii din interiorul acestuia. Apoi a simțit două perechi de mâini trăgând-o ferm deoparte.

— Haide, Angeline, a spus bărbatul bine făcut. Nu poți intra acolo, îmi pare rău.

— Trebuie să văd! Vă rog, lăsați-mă să văd.

Dar toată puterea de a le ține piept o părăsea și s-a trezit că polițiștii erau cei care o țineau pe picioare de fapt. Au

dus-o pe hol, iar ea s-a așezat pe pervazul jos al geamului de la capătul holului.

— O să-ți aducem niște apă, a spus polițistul. Sau un ceai. Ce-ai zice de o cană de ceai?

A aprobat, deși ar fi vrut să urle la el, să-i spună că ceaiul nu o să o ajute cu nimic.

— Zoe e moartă, nu-i așa? a întrebat, dar nimeni nu i-a răspuns.